

En modern utrikespolitik kräver dialog och samarbete

René Vázquez Díaz

Bästa utrikesminister: Är det inte dags för en ny Kuba-politik? Man säger att Sverige inte bör föra en dialog med Kubas regering eftersom "Kuba är en diktatur". I stället ska svenska diplomater söka sig till dissidenterna som om de vore tillförlitliga partners. Varför gör vi inte samma sak med till exempel Saudiarabien? Den saudiska regimen kränker alla mänskliga rättigheter men vi omhuldar den som en trogen affärspartner.

Ska utrikesministern dumförklara alla kubanska kvinnor som faktiskt formar den kubanska politiken? För så här är det på Kuba.

Av politiska ledare på länsnivå utgör kvinnorna 50,5 procent. I statsrådet utgör de 42 procent. Av universitetsstudenterna är de 63 procent, och 60 procent av de yrkesutbildade på högre nivå är kvinnor. 53 procent av forskarna är kvinnor på Kuba. I nationalförsamlingen utgör de 48,86 procent, vilket innebär att Kuba – utan kvotering – har uppnått jämställdhet i parlamentet. Vice talman är en kvinna. Ska man inte föra en dialog med dem bara därför att de försvarar ett samhällssystem som de håller på att förbättra?

Vad säger Jonathan Farrar, chef för USA:s intressekontor i Havanna (2008– 2011) om dissidenterna? Sammanfattningsvis:

Oppositionsgrupperna domineras av individer med så överdriven uppfattning om sin egen betydelse att de inte kan arbeta i grupp. De främsta dissidentorganisationerna har inget genomslag bland kubaner i allmänhet. Oppositionsgrupperna lyckas inte uppnå någon grad av enighet vad gäller sina mål. I stället slösar de mycket kraft på att undergräva varandra. Trots att de hävdar att de företräder "tusentals kubaner" finner USA:s intressekontor få belägg för något sådant stöd. När USA-diplomater

frågar de ledande dissidenterna om deras program, så finner de inte någon plattform som är utformad för att nå breda sektorer i det kubanska samhället. I stället ägnar dissidenterna sina krafter åt att få pengar. Farrar avslutar sin Havannarapport till Washington så här: "det är väldigt få dissidenter, om det ens finns någon, som har en politisk vision som skulle kunna leda en framtida regering". Om man bortser från själva skammen, skulle ni dessutom få det kubanska folket emot er om ni besudlar ert goda namn genom att liera er med en dissident som Elizardo Sanchez.

Medan dissidenterna säljer sig och Fidel Castro lever ett lugnt pensionärsliv, håller Kuba på att omdanas. Statsförvaltningen bantas och beslutsfattande har decentraliserats. Egenföretagandet och bostadsmarknaden växer. De enskilda och kooperativa bönderna blir allt fler, och många odlar ekologiskt. Kubanerna kan resa utan utresetillstånd. USA:s ekonomiska elit vill normalisera handeln med Kuba. EU håller på att bygga en stabil bas för att bredda relationerna med Kuba. John Kerry prisar Kuba för sina enastående insatser mot ebolaepidemin. I det nya Latinamerika åtnjuter Kubas regering en stor auktoritet.

Men USA har fånglägret i Guantanamo, på samma ö som de säger sig vilja befria. Det är dags att tala om Helms Burton-lagen från 1996. Den kriminaliserar utländska företag och individer som bedriver handel på Kuba. Avsikten är att kunna forma Kubas politiska framtid efter att ha kvävt samhället ekonomiskt. Trots blockaden är barnadödligheten på Kuba den lägsta i hela världsdelen: 4,6 av 1 000 levande födda. Kuba är också det enda landet i Latinamerika som har utrotat undernäring bland barn. Borde man inte föra en dialog med Kubas regering? Borde inte Sida återupprätta samarbete med Kuba?

Publicerad i ETC Malmö 2014-10- 27